

ת"פ 18373/10/16 - מדינת ישראל נגד באסם אלעדס (עציר) תושבי איו"ש - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

27 מרץ 2017

ת"פ 18373-10-16 מדינת ישראל נ' אלעדס(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס

נגד

הנאשם

באסם אלעדס (עציר) תושבי איו"ש - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד אבו עביד

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, התפרצות לבית מגורים לבצע עבירה, גניבה, היזק לרכוש במזיד (שתי עבירות), גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב וגניבה מרכב.

על פי המתואר בעובדות האישום הראשון- בתאריך 7.8.16, בשעה 2:30 לערך, התפרץ הנאשם ביחד עם אחר, שזהותו ידועה, לבית מס' X ב X השייך לחיים עשוש (להלן: "המתלונן"), בכך שקרע את רשת החלון ונכנס דרכה לבית בכוונה לגנוב. במעמד זה, גנב הנאשם מתוך ארון בבית צרור מפתחות של משאית- לוחית זיהוי שבבעלותו של המתלונן, במרמה, וללא תביעת זכות בתום לב ובכוונה לשלול שלילת קבע. במועד המתואר שהה הנאשם בישראל כשאין בידיו אישור כניסה או שהיה כדין.

על פי המתואר באישום השני- בהמשך לאישום הראשון, הנאשם והאחר התפרצו למשאית שאליה הייתה מחוברת עגלה ומיכלית סולר, ל"ז אשר חנתה בחצר הבית, בכך שפתחוה באמצעות המפתחות שגנבו ולחלופין דרך שמש הדלת הקדמית הימנית שאותה ניפצו בכוונה לגנוב. במעמד זה, גרמו הנאשם והאחר לחבלות במזיד לרכב בכך ששברו את לוח המחוונים, שמש חלון הדלת הקדמית הימנית, מגן שמש, פנסים וחלקים נוספים. שווי הנזק ועלות התיקון הינו 43,722 ₪.

עוד מתואר באישום זה, כי הנאשם והאחר גנבו את המשאית לאחר שניתקו ממנה את העגלה וכן את האיתורן, בכך שהתניעוה באמצעות המפתחות, ולאחר כ-100 מ' מהבית נטשו אותה בהמשך הדרך. נוסף לאמור, גנבו הנאשם והאחר דלק ששאבו באמצעות צינור שהיה מחובר למכלית הסולר, אותו חתכו ממשאית אחרת שהייתה בחצר- ל"ז אל תוך

ג'ריקנים שהיו במקום, במרמה וללא זכות בתום לב ובכוונה לשלול אותו שלילת קבע.

טיעוני הצדדים:

בא-כוח המאשימה בטיעוני הכתובים לעונש הפנה לערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו ובכללם הערך של הגנה על שלום הציבור, רכוש ובטחונו וכן בזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה. מלבד הפגיעה בשגרת החיים ועוגמת הנפש, בעבירות ההתפרצות לבית מגורים קיים גם סיכון אינהרנטי להידרדרות האירוע לאלימות של ממש, לא כל שכן, כאשר הנאשם נתקל במתלונן.

אליבא דמאשימה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית ביותר. בהקשר זה יש לתת את הדעת לעצם הביצוע בשעת לילה מאוחרת, בצוותא חדא, ולפוטנציאל הסיכון לאלימות מקום בו נוצר מפגש בין הנאשם והאחר לבין המתלונן. משקל נכבד יש לתת לתעוזה שהפגין הנאשם כאשר תחילה נכנס לביתו של המתלונן וגנב משם מפתח ובהמשך עשה בו שימוש כדי לגנוב את המשאית המשמשת ככלי פרנסתו של המתלונן. הגם שהמשאית ננטשה במקום לאחר מרחק קצר, והגם שהמתלונן פוצה חלקית ע"י חברת הביטוח, הרי שעלות התיקון והנזק הגיעו לסך של 43,722 ₪ כאשר סכום הפיצוי מחברת הביטוח כיסה רק מחצית מהעלויות.

המתלונן אינו הנפגע היחיד ממעשיו של הנאשם, אלא גם הציבור כולו נפגע, אף אם בעקיפין, כאשר נאלץ לשאת בעקיפין בנטל בין אם בתשלומים לחברות הביטוח ובין אם בגין אמצעי מיגון. ביחס לעבירת השב"ח- יש לתת את הדעת לכך שזו בוצעה מטעמים של צבירת הון על חשבון הציבור, ולא מתוך צורך להתפרנס. לאור כל האמור לעיל סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 20-48 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלוות.

בגדרי המתחם הצביעה המאשימה על עברו הפלילי של הנאשם המונה 3 הרשעות קודמות בעבירות דומות ובהן, ניסיון גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין, שימוש במסמך מזויף, התחזות כאדם אחר במטרה להונות ועוד. עוד ולחומרא יש לתת את הדעת לכך שהרשעתו האחרונה מיום 22.12.10 הינה בגין עבירות של ניסיון גניבת רכב וכניסה לישראל שלא כדין ובגינה נדון 20 חודשי מאסר אותם סיים לרצות בינואר 2012. נוכח ניהול הליך ההוכחות, לא זכאי הנאשם להקלה לה זוכים אלו שחוסכים זמן שיפוטי.

מנגד, ב"כ הנאשם בטיעוניו לעונש, בראשית דבריו ביקש לציין כי הגם שהנאשם ניהל הליך הוכחות, יש לזקוף לזכותו את העובדה כי ההליך התנהל ביעילות ובמהירות ובכך נחסך זמן שיפוטי יקר.

הכניסה לביתו של המתלונן נעשתה דרך החלון תוך גרימת נזק מינורי. עוד נטען כי אין לומר שמדובר בפריצה מתחכמת שכן לא נעשה שימוש במכשירי פריצה ייעודיים. הנאשם נכנס אל תוך הבית ובמהלך הפריצה לא גנב רכוש נוסף ולא גרם לנזקים בתוך הבית. ביחס לעבירת הרכב- זה הפנה את תשומת ליבו של ביהמ"ש לעובדה כי הרכב לא גנב בסופו של יום ונמצא בסמוך לביתו של המתלונן. תקופה ההחזקה הייתה מוגבלת, והנאשם והאחר נטשו מיוזמתם ולא בעקבות הגעת כוחות משטרה וכיו"ב. מעבר לכך, המתלונן פוצה במחצית הסכום ע"י חברת הביטוח. ביחס לסוג העבירות שבהן הורשע, זה ביקש להתחשב בכך שחלקן נבלעות האחת בתוך השנייה. לאור כל האמור סבור כי חלקו התחתון של מתחם העונש ההולם עומד על 9 חודשי מאסר בפועל כאשר יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם- הנאשם תושב הרשות, אב לחמישה ילדים ולא זכה להכיר את בנו התינוק שנולד בזמן שנעצר. הלה עצור מזה כחמישה חודשים בתנאי מעצר הקשים מתנאי מאסר, במסגרתם לא זכה לביקורים. עובר למעצרו התפרנס משטיפת רכבים ומקצבה של הרשות בסך 750 ₪, ונתון היה במצב כלכלי קשה. זה נפצע ברגלו בתאונת עבודה בשנת 2013, דבר המגביל את יכולתו להתפרנס. ביחס לעברו הפלילי- אמנם לנאשם 4 רישומים, אך אין המדובר בעבריו רצידיביסט, ויש לתת את הדעת כי הרשעתו האחרונה הינה משנת 2010 ומאז חלפו 7 שנים במהלך לא חטא ועלה על דרך המלך. הנאשם בדבריו ביקש את רחמיו של ביהמ"ש וביקש להשתחרר למען ילדיו. הלה שיתף ברצונו למצוא תעסוקה לכשיתחרר.

דין והכרעה:

במעשיו האמורים לעיל פגע הנאשם בשורה של ערכים מוגנים, בכללם הגנה על קניינו של אדם, ביטחונו, פרטיותו ותחושת הביטחון האישית. הנאשם מבצע את המיוחס לו בעודו שוהה בישראל שלא כדין. בכך פגע גם בזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה. עוד יש בעבירות אלו משום הכבדה על רשויות אכיפת החוק וכוחות הביטחון, הנדרשים להשקיע משאבים לא מבוטלים על מנת לטפל בתופעה.

רבות נכתב בנוגע לתופעת גניבת רכבים ונדמה כי דברים שנכתבו לפני למעלה מעשור, תוך התייחסות לאמירות של בית המשפט לפני כשני עשורים, תקפים ורלוונטיים גם כיום במלוא עצמתם. בהקשר לכך ראה דברי בית המשפט בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

עבירות אלו גורמות לנזק ישיר למי שרכבו הושחת ונגנב, אך גם נזק כלכלי עקיף לציבור בכללותו, דבר הבא לידי ביטוי בהעלאת פרמיות הביטוח וחויב בעלי הרכב בהתקנת אמצעי מיגון רבים ויקרים לצורך תחולת הפוליסה. המדובר בעבירות קלות לביצוע אך מנגד קשות לגילוי.

נוכח חומרת עבירות הרכוש שעניין גניבות רכבים והתפרצות אליהם ונוכח היקף התופעה, בחר המחוקק לייחד להן פרקספציפי - סימן ה' 1 לפרק י"א-לחוק העונשין. חיקוק זה, שבצדו החמרה קבע בין היתר כי עבירת גניבת הרכב הינה עבירת פשע שהעונש שנקצב לצידה הינו 7 שנות מאסר.

הנאשם כאמור פורץ תחילה לביתו של המתלונן, משם גונב את מפתחות המשאית. ביחס לעבירות ההתפרצות והגניבה מבית מגורים, קבע ביהמ"ש העליון כי מעבר לפגיעה הקניינית, עבירות רכוש פוגעות בתחושת הביטחון האישית של האזרחים ובסדר הציבורי. ראה לעניין זה ראה בין היתר ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ. אורן אואזנה ואח' [פורסם

בנבון] נפסק, כי:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש"... הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר..."

על הצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה ראה רע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל; רע"פ 10551/09 ירובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09); רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08); עפ"ג 55598-02-13 מדינת ישראל נ' אדרי (19.5.13); בש"פ 54/10 מסארוה נ' מדינת ישראל (8.1.13) אשר על אף שהדברים שם נאמרו במסגרת הליך מעצר, רלוונטיים הם אף לסוגיית הענישה בכללותה.

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, גם בעבירות בהן הורשע הנאשם ניתן למצוא מגוון רחב של עונשים. לצד האמור לעיל, וככלל אצבע הן ביחס לגניבת רכב והן ביחס להתפרצות לבית, דינו של מי שנתפס והורשע בדיון להישלח לתקופות מאסר לא מבטלות שתחילתן מספר חודשים ויכול ויגיעו לכדי מספר שנים. הדברים אמורים ביתר שאת מקום בו מדובר בצירוף של עבירות. בהקשר לכך, ראה בין היתר עפ"ג 21272-10-14 (מחוזי ת"א) מדינת ישראל נ' נגאר שבו בית המשפט מחמיר עונשו של נאשם שהורשע בשתי גניבות רכבים, החזקת רכוש גנוב, הפרעה לשוטר, התחזות ושהייה בלתי חוקית מ-36 חודשים מאסר בפועל ל-57 חודשים מאסר בפועל. רע"פ 10899/08 שם בית המשפט דוחה ערעורם של נאשמים שבית המשפט המחוזי החמיר עונשם וגזר עליהם 32 ו-24 חודשים מאסר בפועל בגין גניבת משאית, שהייה בלתי חוקית ושימוש במסמך מזויף, עפ"ג 34513-05-12 טקאטקה נ' מדינת ישראל, שם בית המשפט המחוזי מקל בעונשו של שוהה בלתי חוקי ללא הרשעות קודמות שהודה והורשע בגניבת רכב לצד עבירות של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח ומעמידו על 18 חודשים מאסר בפועל. עוד ראה עפ"ג 9097-03-11 מואנד נ' מדינת ישראל, שם נדחה ערעורו של נאשם שנגזרו עליו 13 חודשים מאסר בפועל בגין גניבת רכב בצוותא חדא, הגם שמדובר היה במי שהודה והוגש בעניינו תסקיר חיובי. עפ"ג 26529-08-13 גודאת נ' מדינת ישראל, שם נדחה ערעורו של נאשם ללא הרשעות קודמות שהודה בגניבת משאית ממעבדו ונגזרו עליו 18 חודשים מאסר בפועל.

מידת הפגיעה של הנאשם בכל אחד מהערכים המוגנים הינה משמעותית, בפרט, ככל שהדבר נוגע לגניבת הרכב. ראש וראשונה יש ליתן הדעת לעובדה כי הנאשם מבצע את המיוחס לו בצוותא חדא עם אחר. עצם הביצוע בצוותא חדא יש בו כדי להקל על ביצוע המזימה הפלילית, ומאידך להקשות על גילויים של העבריינים.

המדובר במעשים מתוכננים וזאת נוכח כך שתחילתם התפרצות אל תוך ביתו של המתלונן וגניבתם של מפתחות המשאית. כפי הנלמד, זהו הרכוש היחיד שנגנב מתוך הבית, דבר המלמד כי מלכתחילה אלו ביקשו להשיג את מפתחות המשאית על מנת להקל על גניבתה. אין המדובר בצרור מפתחות שהיה מונח בסמיכות לחלון שדרכו פרץ הנאשם, אלא צרור מפתחות שלפי דברי המתלונן היה מונח בחדרו בתוך הארון (ת/12 ש' 35). אמירה זו מלמדת כי הנאשם ושותפו הסתובבו בתוך הבית עד אשר איתרו את המפתחות.

כשבדין המפתחות התפרץ הנאשם אל המשאית. בכך אין די שכן כפי שצוין לעיל, בעלי רכבים לא כל שכן בעלי משאיות, נדרשים להתקנתו של מיגון רב ויקר, ובענייננו התקנתם של שני איתורנים, האחד גלוי והשני סמוי. (ר' עדות המתלונן, אשר מציין שהאיתורן הרגיל היה בסמוך למערכת השעונים ואילו האיתורן השקט היה במקום חבוי, ת/12 ש' 37). על מנת לאתר את האיתורן הסמוי, הנאשם ושותפו שוברים ומנפצים פשוטו כמשמעו את כל תא הנוסעים: שוברים פנלים, מגני שמש, לוח שעונים, מראות, מעקמים דלתות ושוברים את מכסה המנוע. רק הנזק הישיר כתוצאה מוונדליזם זה הגיע לכדי 43,000 ₪. מטיעוני המאשימה לעונש נלמד כי המתלונן פוצה רק במחצית מהסכום הנ"ל.

בסופם של דברים, הנאשם ושותפו מצליחים להניע את המשאית לא לפני שניתקו את העגלה שהייתה מחוברת אליה. בכך לא מסתיימת עשייתם הפלילית של הנאשם ושותפו, שכן כפי הנלמד למשאית אותה גנבו נגמר הדלק. אלו לא אומרים נואש, מפגינים תעוזה רבה ו"דבקות במשימה", חוזרים לחצר, חותכים צינור גומי מצובר סולר שהיה מצוי במקום ושואבים באמצעותו סולר ממכלים שהיו מונחים במקום. לדאבונו של הנאשם, בכך גם הותיר ד.נ.א. על פיית הצינור, דבר שהביא למעצרו והרשעתו. לא ברור האם העדרו של דלק או תקלה אחרת מנעה את המשך הנסיעה עם המשאית, אולם בסופם של דברים זו נמצאת בשדה במרחק של כ-200 מטרים מהחצר בה הייתה מצויה. בעניין אחרון זה תילקח בחשבון לקולא העובדה כי הגם שבית המשפט הרשיע את הנאשם בעבירה המוגמרת, בפועל המשאית נמצאה והושבה לבעליה, כך גם תילקח בחשבון לקולא העובדה שבמסגרת הפריצה לביתו של המתלונן לא נלקחו דברים נוספים מעבר לצרור המפתחות.

מעשיו של הנאשם ושותפו כמכלול מלמדים על מי שסיגלו לעצמם מיומנויות של עברייני רכוש בעלי תעוזה לכל דבר ועניין. המדובר בעבירות רכוש, אולם כידוע עבירות שכאלה יכול ותדרדרנה לכדי אלימות של ממש היה והבעלים של הרכב ינסה למנוע את גזילת רכשו או למנוע את בריחתם של הנאשמים עד להגעת כוחות הביטחון והיו דברים מעולם. המדובר בעבירות שפוגעות באופן קשה בתחושת הביטחון האישי. גם ביחס לכך דברי המתלונן במשטרה מדברים בעד עצמם: **"אני רוצה להוסיף כי עד היום אני מתקשה לישון. אני מתעורר המון בלילות ולא ישן בנחת. אני מתעורר ובודק את המשאיות ואת השטח של הבית. היום אני חוסם עם רכב אחר את המשאיות שלי ומחנה את המשאיות קרוב יותר. אני ממש חושש ולא ישן טוב"** (ר' ת/12 ש' 46).

נסיבה נוספת לחומרה מוצא בית המשפט בעובדה כי הנאשם מבצע את העבירות המיוחסות לו, אגב כניסתו לישראל שלא כדין ובהיותו שוהה בלתי חוקי. ביחס לכך, מידי יום ביומו מובאים לבית-המשפט ענייניהם של שוהים בלתי חוקיים אשר נכנסים לישראל בניגוד לחוק לצורכי פרנסה. ביחס לאלה נוקטים בתי המשפט, ובצדק, גישה מקלה, והכול מתוך ההבנה של המצוקה הכלכלית והדחק שהביאום להיכנס לישראל על מנת לעבוד ולהתפרנס בכבוד. אל מול גישה זו, יש לנקוט בגישה מחמירה כלפי מי אשר גונבים את הגבול על מנת לפגוע בביטחון הציבור ורכושו.

לא אחת עמד מותב זה על כך ששילוב ביצוע עבירות רכוש על-ידי שוהה בלתי חוקי יוצר "סינרגיזם פלילי", שכן היותו של הנאשם שוהה בלתי חוקי מקל על הברחת הרכב לשטחי הרשות, מקשה על גילוי וגילוי המבצעים, ובהמשכם של דברים - על העמדתם לדין של המעורבים. כך למשל, במקרים רבים בהם מתגלות ראיות פורנזיות שיש בהן לקשור שוהה בלתי חוקי לביצוע עבירה, ישנו קושי לעצור את מבצעה שכן זה מצוי בשטחי הרשות. לעיתים אף נדרשת כניסה של כוחות ביטחון לצורך איתור החשוד על המשמעות הנגזרות מכך. תיק זה מהווה דוגמה מוחשית למפורט לעיל.

כאמור, עבירות שעניינן גניבת רכב הינן עבירות רכוש ייחודיות בתוך קשת עבירות הרכוש להן ייחד המחוקק פרק נפרד. בענייננו, גניבה של משאיות, מלגזה או כלי רכב המשמשים לעבודה הינן "תת קבוצה" שלגביהן יש לנקוט אף במשנה חומרה. הדברים אמורים ראשית נוכח עלותן של המשאיות אשר גם ללא הצגתן של קבלות וכידיעה שיפוטית יכול ותגענה לכדי עשרות ומאות אלפי שקלים. לא רק הנזק הישיר הוא המצדיק החמרה, אלא גם הנזק העקיף הקשור לפגיעה בפרנסתו של המתלונן, אשר במקרה הטוב נאלץ להמתין לקבלת רכב חלופי או לתיקון הרכב ובמקרה הרע מוצא עצמו מול שוקת שבורה ללא אמצעי עבודה.

כסיכום ביניים, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 20 ל-48 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, מעטות הן נקודות הזכות שיהיה בהן כדי להקל בעונשו של הנאשם. בהקשר לכך בית המשפט ייקח בחשבון את היותו של הנאשם תושב השטחים, אשר מעצרו ומאסרו קשים אף יותר על דרך הכלל. כך גם תילקח בחשבון ובמשורה העובדה שבמהלך מעצרו נולד לנאשם בן שלא זכה לראותו. הנאשם עבר תאונת דרכים (לא הוצגו תעודות רפואיות) ומצבו הכלכלי שלו ושל בני משפחתו בכי רע.

מנגד ולחומרה, יש לתת הדעת ראש וראשונה לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל שלוש הרשעות קודמות. עיון מדוקדק בגיליון הרשעותיו מלמד כי אין זו הפעם הראשונה שהנאשם חוטא בעבירות רכוש אגב כניסה לישראל שלא כדין. ביחס לכך בשנת 2004 נגזרו על הנאשם 8 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה של גניבת רכב והפרעה לשוטר, כאשר בשנה זו נגזר עליו עונש נוסף בן חצי שנת מאסר בגין כניסה לישראל לצד עבירות של שימוש במסמך מזויף והתחזות לאדם אחר.

משקל נכבד בית המשפט נותן לעובדה כי בשנת 2010 הורשע הנאשם פעם נוספת בעבירה של ניסיון גניבת רכב. עיון בגזר הדין בתיק זה שמספרו ת"פ 40057-05-10 מלמד כי אז כהיום הנאשם בצוואת חדא עם אחרים ניסה לגנוב משאית מהעיר אשדוד, כאשר משימתו זו סוכלה אך בשל נוכחותם של עוקבים שחסמו את נסיעתם. בית משפט השלום גזר על הנאשם 20 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה נלווית וערעור שהוגש על חומרת העונש עפ"ג 50576-01-11 נדחה אף הוא.

מן המקובץ לעיל נלמד כי זו הפעם השלישית שהנאשם חוטא בעבירות של גניבת רכב, שתיים מהן נוגעות לגניבת משאית בצוואת חדא. עונש מאסר ממושך שנגזר על הנאשם לא היה בו כדי להרתיעו מלחזור פעם נוספת לסורו. האמור לעיל מחייב מתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד לצד משקל הרתעת הרבים נוכח נפוצותן של העבירות בהן הורשע.

הנאשם ניהל הוכחות ומשכך אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים אלו שהודו ונטלו אחריות על מעשיהם. אכן, ניהול ההוכחות היה יעיל והתמקד בסוגיות שבמחלוקת, יחד עם זאת, אין דומה הדבר לנאשם שמודה בביצוע המעשים ולפתחו של בית המשפט מונחות סוגיות משפטיות בלבד.

הנאשם מבצע את העבירות המיוחסות לו מתוך בצע כסף וצבירת הון על חשבון רכוש הזולת. בכך יש לאבחן את עניינו תכלית שוני מאותם שוהים בלתי חוקיים המבקשים להתפרנס בדוחק אגב כניסתם לישראל שלא כדין. משכך, מתחדד

הצורך בהשתתפות עיצומים כספיים שגם בהם יהיה כדי ללמד בדבר חוסר הכדאיות בצבירת רכוש על חשבון הזולת.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 32 חודשים מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו - 5.10.2016 ועד היום.
- ב. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון או עבירות לפי חוק הכניסה לישראל.
- ג. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.
- ד. 4,000 ₪ קנס או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.10.2017.
- ה. 8,000 ₪ פיצוי למתלונן, ע.ת. 13 על פי כתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.10.2017.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום כ"ט אדר תשע"ז,
27/03/2017 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט